

MITÄ ON KARMA?

MUISTIINPANOJA ERÄÄSTÄ KYSELYKOKOUKSESTA.

Lokakuun 11 ja 18 p:nä piti Martti Humu Helsingissä kaksi esitelmää karma-opista. Hän huomautti, kuinka me ihmiset katselemme luontoa ja tekojen maailmaa ikäänkuin suuren tornin eri ikkunoista, jolloin maailma meille näkyy erilaisena riip-puen siitä, mistä ikkunasta katselemme. Edellisessä esitelmäs-sään selitti Martti Humu, miltä maailma näyttää katsottuna teosofisen karma-opin ikkunan kautta, jälkimäisessä, mitenkä karman vastustajat kuvailevat maailmanjärjestyistä. Keski- viik- kona lokakuun 21 p:nä hän kutsui Pekka Ervastin kanssaan julkisesti väittelemään karmasta ja tarjoutui itse siinä karman vastustajien kannalta esittämään kysymyksiä, jotta tämä tärkeä oppi paremmin selviäisi totuudenetsijöille eri puolilta nähtynä. Vastaväittäjän viipyessä Pekka Ervast muutamien sanoin muis- tutti kuulijain mieleen, mitä teosofit ymmärtävät karma-opilla.

Teosofisen maailmankatsomuksen mukaan ihminen on henki, jolla on korkea päämaali – täydelliseksi tuleminen eli yhtyminen Isään Jumalaan, niinkuin kristinuskossa sanotaan. Täydellisiä Jumalan Poikia on silloin tällöin esiintynyt maan päällä, Jeesus Kristus oli yksi niistä. Jokainen ihminen tulee kerran saavuttamaan täydellisen ihmisihanteen, sentähden että se on itse luonnon, itse elämän lakien lopputulos eikä ihminen voi Elämää paeta. Ensin luonto ikäänkuin verkallensa vie ih- mistä eteenpäin, niin kauan kuin hän itse vielä on päämääräs- tään tietämätön, mutta kerran tulee jokainen sielu siihen koh- taan, jolloin hän herää näkemään mikä suuri päämaali hänellä on edessään, ja silloin hän oman jumalallisen luontonsa voi-

malla alkaa itse vapaaehtoisesti ja tietoisesti pyrkiä päämaaliin ja jouduttaa kehitystään.

Mutta ihminen ei tule täydelliseksi muutamissa maallisissa vuosissa, jotka useimmiten kuluvat ohitse niinkuin savu, että hän tuskin huomaakaan, ennenkuin ne ovat ohi. Kuollessaan on ihminen tavallisesti jotakuinkin samanlainen kuin hän on ollut pitkin elämäänsä. Sentähden ei olisi ihmiselle lainkaan mahdollista tulla täydelliseksi, jos hän olisi ainoastaan tämä ilmennyt personallisuus, mutta hän onkin todellisessa kätketysssä itsessään ikuinen henki, joka on Jumalasta, täydellisyydestä lähtenyt ja siis kykenee tietoisesti toteuttamaan täydellisyyden ihanteen.

Tätä ihmisen kehitystä kautta monen syntymän ja kuoleman johtaa n. s. karman laki, luonnon suuri järki ja järjestys. Ei ole mitään alaa tai aluetta, jossa ei vallitsisi täydellinen syyn ja seurauksen yhteys. Kaikella, mikä tapahtuu, on syynsä, kaikella on myös seurauksensa. Tämä laki määrää sen, että jokainen ihminen on suoranainen tulos siitä, millaiset hänen entiset ruumistuksensa ovat olleet. Meidän ihmisten silminnähtävä syntyperäinen erilaisuus ei riipu siitä, että joku oikullinen Jumala olisi herättänyt yhdessä ihmissikiössä esiin yhden ominaisuuden, toisessa toisen. Luontemme on tulos entisistä ajatuk-sistamme ja tunteistamme, ja kaikki ulkoapäin meitä kohtaavat tapahtumat, kaikki ympäröivät olosuhteet ovat seurasta niistä teoista, joita olemme tehneet entisissä elämässämme. Ja niinkuin tässä elämässä alinomaa niitämme entistä karmaa, samoin me alituisesti luomme uutta karmaa. Entisten tekojemme seurauksia emme voi välttää, mutta me voimme oppia – vähitellen, kautta elämien – sen, ettemme enää teoillamme luo huonoa karmaa, kunnes viimein voimme vapautua kaikesta karmasta ja ainoastaan tehdä työtä Jumalan valtakunnan eteen vähääkään

ajattelematta itseämme. Tämä tulevaisuus on meistä vielä kaukana.

Karma on Luonnon laki ja siten ilmaus itse Jumalan tahdosta, ja kun olemme oppineet sen tuntemaan, tulemme huomaamaan, että se on sula hyvyys, oikeus ja viisaus.

Nyt saapui paikalle Martti Humu ja kysely alkoi. Huoneusto oli jo tungokseen asti täynnä yleisöä, joka mitä suurimmalla mielenkiinnolla kuunteli kysymyksiä ja vastauksia, tukahtavasta ilmasta huolimatta. Martti Humu oli monessa herättänyt epätietoisuutta ja hämmästyttä varsinkin viimeisellä esitelmällään ja sentähden nyt odotettiin, voitaisiinko teosofian puolelta antaa tyydyttäviä vastauksia hyvinkin vaikeilta näyttäviiin kysymyksiin, varsinkin näin suoraan kysyttäessä, ilman esivalmistusta. Kokouksen loputtua yleisö nähtävästi tyytyväisenä palasi kotiinsa, ja tahdomme tähän pikakirjotettujen muistutuksien mukaan painattaa muutamia mieltäkiinnittävimmistä kysymyksistä ja vastauksista. Kysymykset teki Martti Humu, vastaukset antoi Pekka Ervast.

Kysymys. Onko karmalla mitään vastinetta ulkonaisessa maailmassa?

Vastaus. Suuren karmalain vastine ja vertauskuva fyysisessä maailmassa on se kausaliteetti, syysuhde, jonka koko tiede tunnustaa. Jos määrättyillä ehdoilla pannaan yhteen kaksi ainetta, niin niistä aina ehdottomasti syntyy sama kemiallinen aineyhtymä; ei voi syntyä tänään yksi, huomenna toinen. Ihmiset eivät voi synnyttää leijonia, eivätkä leijonat ihmisiä.

Kysymys. Karma merkitsee ”toimintaa“. Minkälaista toimintaa?

Vastaus. Toimintaa kolminaismaailmassa, tekojen, ajatusten ja tunteitten tasoilla. Ihminen toimii aina pitkin elämänsä – joko hän työskentelee fyysisellä ruumiillansa taikka hän

puhuu taikka kuuntelee ja ajattelee, – aina hän jollakin tapaa värähtelee kolminaismaailmassa. Ainoastaan täydellinen joogi voi mietiskelyn tilassa asettaa kaikki ruumiinsa sellaiseen oloon, ettei niistä mikään toimi, vaan että hän kokonaan vapautuu kaikista alemmista maailmoista.

Kysymys. Mitä on teosofinen karma-oppi eksoterisesti ja esoterisesti?

Vastaus. Jos tahdotaan erityinen esoterinen eli sisäinen selvitys, voidaan sanoa, että karma on niiden voimain järjestely, jotka ovat ihmisen näkymättömissä ruumiissa eli hänen ”auraansa”. Kukin ihminen rakentaa joka hetki ajatuksillaan, sanoillaan ja teoillaan jotakin pysyväistä omaa auraansa korkeamman minänsä ruumiiseen. Tähän soikeaan puolipyöreään ruumiiseen painautuu kuvia kaikesta, minkä kanssa olemme tekemisissä. Nämä kuvat vetäytyvät sisäänpäin ja niistä tulee järjellisiä voimia. Joka kerran kun ihminen astuu ulos sisimmästä itsestään ja taas syntyy maan päälle, niin nämä voimat, jotka ovat piilleet hänen sisällään, tulevat ulos näkyviin jatkoksi siihen, mitä hän on ennen ollut. Karma on siis joka ihmisen sisässä.

Mutta kuka johtaa karman purkautumista? Epäilemättä on olemassa suuria karman johtajia ja toimeenpanijoita, sillä ihminen itse ei tiedä, mikä hänen karmansa on, eikä voi järjestää elämänsä niin, että häntä kohtaisi se, mikä on hänen karmansa. Karman johtajat määräävät sentähden mihin perheeseen meidän tulee syntyä, millainen meidän kohtalomme tulee olemaan maailmassa j. n. e. Me käsitämme helposti lain koneelliseksi puolisokeaksi toiminnaksi, mutta luonnonlait ovatkin järjellisten olentojen toimeenpanemat, ja tämä näkyy parhaiten karmasta. Me olemme ikäänkuin lapsia ja lapset eivät tulisi toimeen, jollei olisi vanhempia sieluja auttamassa.

Kysymys. Onko karma, niinkuin sanotaan, hyvittävä, kostava, rankaiseva laki?

Vastaus. ”Karman kostava ja palkitseva laki“ on ihmisten käyttämä sanamuoto ja vertauspuhe, sillä karma ikuisena muutumattomana lakina ei mitään ”kosta“ eikä ”palkitse“ vaan yksinkertaisesti antaa jokaisesta teosta varmat seurauksensa. Jos kivi katolta putoo ja särkee lasitavaran, emme sano, että kivi lasille kosti, vaan että särkymiseen oli luonnolliset syynsä. Tätä tieteelliseltä kannalta katsoen karma on aivan kylmä ja tunteeton laki. Se ei kysy, pitääkö ihminen seurausta palkkana vai rangaistuksena, eikä ymmärtääkseni karman toimeenpanijoilla ole minkäänlaisia inhimillisiä ja personallisia tunteita työssään. Se ei voi tulla kysymykseenkään. Jos tahtoisimme käsittää korkeitten henkiolentojen sieluelämää, on se täydelleen rauhallista ja tyyntä, eivät he rakasta sitä ihmistä, joka hyvin tekee, enemmän kuin sitä, joka pahoin tekee. He tietävät, että jälkimmäinen on kokemuksiltaan nuorempi sielu. Ja jos hänellä olisi-kin paha tahto, eivät he siitäkään säikähdä. Kiivastumiset ja rakastumiset kuuluvat ihmismaailmaan. Karman toimeenpanijat ovat kaikkien muuttuvaisten ja katoavaisten tunteitten yläpuolella; jos on jollekin ihmiselle tuleva onnettomuus, eivät he sitä sure vaan aivan tyyneesti antavat sen tapahtua.

Kysymys. Onko karma *laki* vai onko se, niinkuin hermetinen veljeskunta sanoo, ”kristallisoitu voima?”

Vastaus. Nuo ovat ainoastaan eri nimityksiä luonnon tosiasialle. Onhan jokainen teko liikkeelle pantu voima, josta sitten kristallisoituu seuraus eli karma, niinkuin höyrystä syntyy vesi ja vedestä kiteytymisen eli kristallisoimisen kautta jää. Mutta *laiksi* kutsutaan karmaa sentähden, että se nimitys osottaa, että se on ehdoton, tarkasti määrätty seuraus. Se mikä aina ja ehdottomasti tapahtuu määrättyjen ehtojen vallitessa, on *laki*. Mutta karma ei ole laki siinä merkityksessä, että se olisi jonkun Jumalan mielivaltaisesti säätämä, vaan se on itse äärettömässä Jumaluudessa asuva ihmeellinen niin sanoaksemme ominaisuus, ei

kuitenkaan sokea vaan täydellisesti itsetietoinen. Se suuri Jumaluus, josta me emme voi mitään tietää, hän käsittää karman salaisuuden. Meille on karma elämän järjestelmä, jota me emme voi muuttaa eikä yksikään jumala. Kuta korkeammalle tajunta kehittyy, sitä täydellisemmin se voi tätä suurta mysteriota käsittää. Meidän aurinkojärjestelmämme jumala esim. minun nähdäkseni käsittää karmasta äärettömän paljon enemmän kuin me voimme aavistaakaan, mutta Hänkin on karman lakisiteisyteen sidottu, sentähden että karma on voima, joka täyttää itse Elämän.

Kysymys. Kuka on karman lain täytäntöönpanija?

Vastaus. Se on aina joku tajunta, joka on tietoinen voiman vaikutuksesta. Ihminen voi sitä olla osaksi itse. Jos hän on saanut joltakin lainan, on hänen tajunnassaan tieto, että se on takaisin maksettava. Ja silloinkin kun hänen alempi minänsä ei tahtoisi tunnustaa olevansa velallinen, niin korkeampi minä sen tietää ja pakottaa alemman minän maksamaan. Mutta on sellaisia tapauksia, jolloin ihminen ei itse tiedä eikä aavista mitä seurauksia hän teoillaan luo. Hän on esim. valehdellut joutumatta siitä mitään kärsimään tässä elämässä. Hän on tuntenut sen vääräksi, mutta on jatkanut sitä tavasta. Hänen seuraavalla kerralla syntyessään maailmaan korkeammat henkivoimat, karman herrat, asettavat niin, että hän joutuu paljon petetyksi. Silloin hän totisesti huomaa valheen pahaksi, kun se kohtaa häntä toisten puolelta. Karma on ikäänkuin liikkeelle pantu aaltosysäys, josta tullaan tietoiseksi vasta silloin kun se ponnahtaa takaisin ja kohtaa liikkeelle panijaa itseään.

Kysymys. Kuinka voi karma olla oikeudellinen laki, kun kärsivä ei lankaan tunne syytä, minkätähden hän kärsii? Jos minä kuritan koiraa sentähden, että se pienenä pentuna on repinyt minulta kalossit, voiko koira siitä mitään oppia?

Vastaus. Tämä kohta otetaan usein esille. Oikeastaan se on siirtymistä pois tieteelliseltä näkökannalta tunteelliselle. Karma vaikuttaa yläpuolella kaikkia tunteita. Kuitenkin koska ihminen on tunteva olento, vaatii hän, että korkein järki myöskin tyydyttäisi hänen tunteitaan, eikä se ole väärin.

Mutta minun käsittääkseni karma todellakin sellaisena kuin se vaikuttaa ihmiselämässä, on samalla oikeudellinen ja säälivä ja armahtava laki. Se on rakkauden laki eikä ainoastaan totuuden. Ajatelkaammepa! Ihmisen päämäärä on oppia hyvää rakastamaan. Mitä se merkitsee? Hänen on rakastettava hyvään itsensä tähden ilman muita tarkoituksia. Eikö elämä siis ole viisaasti järjestetty, kun me opimme pahaa välttämään itse totuuden ja hyvyyden tähden eikä määrättyjen seurausten tähden. Jos me aina näkisimme, mikä seuraus teostamme tulee olemaan, niin helposti tulisimme itsekkäästi punnitsevaksi. Vasta silloin kun ihminen jo on oppinut tekemään oikein ja hyvin hyvän itsensä tähden ajattelematta seurauksia, vasta silloin hänen silmänsä myöskin aukenevat ja hän saa nähdä oman menneisyytensä ja näkee mistä kylvöstä hän on saanut niittää minkin sadon. Tässä on jumalallinen vastaus siihen kysymykseen, onko karma sääliväinen.

Ja vielä on asialla toinenkin puoli. Jos me tavalliset ihmiset näkisimme syyt kaikkeen, niin se voisi kasvattaa meissä välinpitämättömyyttä kärsiviä kohtaan, niin kauan kuin vielä olemme rakkaudessa heikkoja. Jos joku tulisi meiltä pyytämään apua johonkin puutteeseen tai hätään ja me näkisimme, miten se on johtunut edellisestä elämästä, niin voisimme piankin sanoa: sinä olet itse syyppää onnettomuuteesi, auta itseäsi. Ihmiset ovat vielä siksi itsekkäitä, etteivät he ymmärrä rakkautta, jos näkevät kärsimyksen syyt, vaan ilmiöiden pitää herättää heidän myötätuntoaan. Silloin kun ihmisen sydän on viisastunut ja kasvanut, on hän kylliksi vahva ottamaan osalleen myös-

kin täydellisen näön ja silloin hän voi viisaasti auttaa, kun hän näkee, mitä on kunkin karmassa.

Kysymys. Eikö ihminen voi tulla ylpeäksi, jos hänen käy hyvin elämässään ja hän kuulee, että se on hänen karmansa?

Vastaus. Syy on silloin hänen itsensä eikä karman – luonnon tosiasian. Turhamaisuus ja ylpeys on aina tyhmyyttä ja osottaa, ettei ihminen ole nähnyt täydellisyyden ihannetta.

Kysymys. Miksi minä sekottuisin toisen ihmisen karmaan? voi sanoa se, joka uskoo karmaan, kun hänen pitäisi toista auttaa.

Vastaus. Se on häneltä sangen ajattelemattomasti tehty, sillä se edellyttää, että hän tietää tuon toisen ihmisen karman. Jos hän sen tietää ja siis osaa nähdä hänen kehityksensä kulun läpi elämien eikä sen nojalla sekotu toisen karmaan, on hänellä tietysti siihen syynsä. Mutta niin kauan kuin ihminen ei näe syitä, on hänen velvollisuutensa aina menetellä sisäisen rakkauden äänen, omantunnon mukaan. Se on ainoa johtotähti elämässä. Mutta jos sydän on kylmä, jos ihminen ei tunne minäkäänlaista säälin tunteita, niin miksikä hän silloin valehtelisi? Tunnustakoon hän silloin rehellisesti itselleen olevansa säälimätön ja syntinen ja koettakoon kasvaa paremmaksi. Mutta harvoin on sellaisia tapauksia. Tavallisesti on elämässä niin, että jos ihminen kuuntelee omaatuntoaan, niin se häntä käskää auttamaan ja rakastamaan.

Kysymys. Sitooko karma ihmisen tähän tähteen, onko se tarpeeksi voimakas pidättämään häntä tämän maapallon piirissä?

Vastaus. Epäilemättä. Siitä olen vakuutettu. Voi olla kaunista ajatella, niinkuin kirjailija Cam. Flammarion tekee, että kuollessani ponnahtan Mars-tähteen tai liitelen läpi avaruuksien. Mutta tämä on vain kaunista viatonta haaveilua eikä todellisuutta. Maailma on lakisiteinen. Jos me tahtoisimme tästä maa-

pallosta siirtyä esim. Venukseen, niin meidän pitäisi olla itse-tietoisia korkeammilla tasoilla ja osata käyttää korkeampia ruumiitamme. Fyysisessä ruumiissamme emme pääse pois maan pinnalta. Emme myöskään pääse astraliruumiissa. Astralitaso on määrätty piiri, tosin paljon laajempi kuin fyysillinen ilmakehä, mutta kuitenkin rajoitettu. Sen ulkopuolelle ei pääse astraliruumis. Jos ihminen osaa itsetietoisesti käyttää mentali-ruumistaan, voi hän päästä kauemmaksi, sillä mentaliaine täyttää koko aurinkokunnan. Koko kolminaismaailma on paikallinen ja aineellinen.

Mutta vaikka ihminen olisi tullut itsetietoiseksi tämän kolminaismaailman yläpuolella n. s. buddhisessa ruumiissa, niin hän on vielä sidottu tähän maapalloon, kunnes hän vapautuu kaikista sen prinsipeistä, kaikista sen tasoista. Silloin hän voi, jos hän tahtoo, siirtyä toiseen planettaan. Mutta näin vapaa voi olla ainoastaan korkea Mestari. Tavalliset ihmiset ja opetuslapsetkin ovat sidotut tähän maailmaan, kunnes he ovat opineet sen läksyn, joka tällä maalla on opetettavana. Turha olisi koulunoppilaan siirtyä koulustaan johonkin toiseen samanlaiseen, ennenkuin hän on käynyt koulunsa läpi, jollei siihen ole mitään ulkonaista syytä.

Vielä toisella esimerkillä tulee suhde selvemmäksi. Mikä isä tai äiti panisi lapsensa toiseen perheeseen eikä itse tahtoisi niitä kasvattaa? Vasta silloin kun lapset ovat saaneet sen opin, minkä vanhemmat heille voivat antaa, siirtyvät he pois kodistaan ja perustavat omat perheensä. Samalla tavalla olisi meidän planettahenkemme järjetön, jos hän heittäisi meidät ulos tästä omasta perhetarhastaan jonkun toisen planettahengen kasvatettavaksi. Eivätkä olosuhteet meidän aurinkokuntamme tähdissäkään ole samanlaiset. Ne jotka saattavat käydä muissa tähdissä, kertovat, että Jupiterissa, Venuksessa y. m. olot ovat sangen erilaiset kuin täällä. Niissä on aivan erilaisia kehitysjärjestelmiä,

niin että jos joku meikäläisistä yht'äkkiä paiskattaisiin esim. Jupiteriin, olisi hän siellä niinkuin sudenkorento perhosten parissa tai ehkä niinkuin käärme muurahaisperässä eikä tulisi ollenkaan sieluna toimeen. Kaunista on haaveilla vierailuista muilla planetoilla, mutta ihminen ei ole vielä mikään vapaa liitelevä enkeli vaan hänellä on vielä edessään pitkä vakava ja vaikea taival.

Kysymys. Minusta ei ole niinkään erinomaista aina tulla takaisin tähän samaan maahan. Hengellä ei ole ulottuvaisuutta, voisihan se yhtä hyvin elää muuallakin kuin täällä.

Vastaus. Ihminen voi kyllä kadehtia korkeampia olentoja ja kysyä itsekseen: miksen minä ole tuon enkelin vaatteissa? Voiko hän silti muuttaa tilaansa? Ei, luonto ei häntä kuuntele, vaikka hän soisi olonsa toisenlaiseksi. Eikä ihmissielu vanhemmaksi tultuaan olekaan niin perso muuanne muuttamaan. Tämä maa on kyllä hänelle hyvä koetuspaikaksi ja asuinsijaksi.

Kysymys. Mutta millä voidaan todistaa teosofis-salatieteellinen karma-oppi? Hermetinen veljeskunta, joka myös on salatieteellinen veljeskunta, sanoo, että yhtä hyvin kuin me tässä olemme tulleet kivikunnasta kasvikuntaan ja kasvikunnasta ihmiskuntaan ja ”astralivalo” eli alempi ymmärrys meissä on hiukan herännyt, yhtä hyvin me täältä taas voimme mennä kehittymään toiseen ”Isän kotiin”, niinkuin Jeesus sanoi. Kun me kerran olemme tulleet ihmisiksi, on meidän kehityksemme tällä pallolla loppu.

Vastaus. Minä en tietysti voi tässä ”todistaa” karmaa oikeaksi. Jokainen todistakoon sen itselleen. Ensin päätelkään hän, mikä on järkevämpi. Tietysti totuus ei voi olla kahdella lailla. Luonnon laki ei voi olla tänään yksi, huomenna toinen. Ei yksi tietäjä voi sanoa: ”ihminen syntyy ainoastaan yhden kerran” ja toinen tietäjä: ”ihminen syntyy monta kertaa”. Molemmat eivät voi olla todellisia tietäjiä. Jos ne jotka tietävät, sanovat jotakin

näistä laeista, niin eivät tietämättömät voi sanoa muuta kuin: ”niin kaiketi on”. Kysymys on siis vain, mitä ne ihmiset sanovat sanovat, jotka tietävät.

Jos silloin todellisilta tietäjiltä kysytään, niin he sanovat. ”Luonnon laki näkyy olevan, että ihminen syntyy monta kertaa tähän maahan. Hyvin harvoin tapahtuu siitä poikkeus ja ainoastaan silloin, kun ihminen on kehittynyt määrättyyn kohtaan asti“. Myöskin on otettava huomioon, ettei maapallomme ole ainoa pallo, jossa me kaikki kehitymme. Se on yksi seitsemästä pallosta. Maapallo on neljäs järjestyksessä, niin että tavallaan ihmiskunnan historia on siirtymistä toisesta tähdestä toiseen. Me olemme eläneet kolmella pallolla ja vielä on kolme jäljellä. Niistä on yksi eetteritasolla, yksi astrali- ja yksi mentalitasolla. Ihmiskunnan kehitys tapahtuu järjestänsä määrätyillä planetoilla eikä sikin sokin. Näkyväiset ja tunnetut planetat eivät kuulu lainkaan meidän kehitysjärjestelmäämme vaan kuuluvat eri ketjuihin.¹⁾

Vielä tahdon kajota yhteen asiaan. Mitä ovat salaiset veljeskunnat? Todellinen ”salainen veljeskunta“ ei ole mielivaltaisen liitto, vaan siihen kuuluvat kaikki ihmiset, jotka ovat kehittyneet määrätylle asteelle. Ihminen tekee itsensä tämän veljeskunnan jäseneksi. Ei kukaan voi kieltää ketään kuulumasta tähän veljeskuntaan, joka vain on siihen kypsynyt. Se on olemassa näkymättömillä tasoilla kolminaismaailman yläpuolella. Ne ihmiset, jotka siihen kuuluvat, ovat läpikäyneet ainakin ensimmäisen vihkimyksen ja tulleet itsetietoisiksi buddhisella tasolla.

Nyt on toisia veljeskuntia, jotka ovat tämän Suuren Veljeskunnan haaroja. Joku ihminen on esim. läpikäynyt yhden vihkimyksen ja tulee maailmaan, perustaa määrätyn piirin ja

¹ Katso kirjaa ”Enkelein lankeemus“.

ilmottaa sille joogajärjestelmän, jolla voidaan puhdistaa hienompia ruumiita. Hän ei tietysti voi johtaa oppilaitaan kauemaksi kuin hän itse on. Mutta se veljeskunta, josta teosofisessa kirjallisuudessa puhutaan, ei ole mikään ihmisten säätämä yhteiskunta vaan luonnon tosiasia. Kun ihminen liikkuu itsetietoisesti Veljesrakkauden (Buddhin) tasolla, alkaa hänen jumalallinen kehityksensä. Kristus on hänessä syntynyt ja hän kulkee eteenpäin todellista salaista tietä Mestariutta kohti. Sitä ennen hänellä voi olla astralisia aisteja. Hän voi olla mediumi, selvänäkijä, salatieteilijä johonkin määrin j. n. e., mutta hän ei silti kuulu Veljeskuntaan.

Hermetinen veljeskunta voi kyllä olla jonkun ”vihityn” johtama, mutta hyvin mahdollisesti nuo ”vihityt” ovat sellaisia, joissa on ainoastaan herännyt muutamia astralisia aisteja. Täällä Euroopassa on kyllä niitä ”salaisia veljeskuntia”, jotka opettavat, miten ihminen voi jättää fyysillisen ruumiinsa ja kulkea ympäri astralisesti. Mutta Salainen Veljeskunta ei ole vain astralinen, eikä se, joka ainoastaan astralisesti on tietoinen, vielä voi jälleensyntymisestä ja karmasta mitään tietää. Kun siis ”hermetinen veljeskunta” puhuu karmasta ja jälleensyntymisestä, on se pelkkää aateskelua, spekulatsionia, arvelua eikä tietoa.

Kysymys. Vielä pyytäisin kysyä: miksei kristinkirkko ole omistanut tätä tärkeätä karman-oppia?

Vastaus. Keskiajan alussa tapahtui, että joku keksi helvetin olevan ikuisesti kestävä ja siitä on johtunut kaikki tietämättömyys. Kun kirkon johtajat olivat päästäneet itsekkäisyyden vaikuttamaan, niin hävisi kaikki hyvä tieto. Keksittiin, että raamatussa puhuttiin ”ikuisesta tulesta”. Tuli kyllä onkin ikuisen, s. o. astralitason puhdistava tuli kestää yhtä kauan kuin maapallon elämä, mutta ihmisyksilö ei siinä ikuisesti viivähdä vaan nousee puhdistuneena ylös taivaaseen. Kun joku sairas-

mielinen munkki oli keksinyt, että ihminen joutuu ikuiseen piinaan, niin tämä oppi levisi salamannopeasti tietämättömiin joukkoihin.

Tähän päättyi keskustelu, koska aika jo oli sangen myöhäiseksi mennyt. Kaikki lausuivat kiittolisuutensa sekä kysymysten tekijää että vastaajaa kohtaan opettavan keskustelun johdosta.

Muistutus. Että ylläoleva totisesti on ollut Jeesuksenkin oppi ”ikuisesta tulesta”, näkyy Markuksen 9 luvun lopussa: ”Jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammuu. Sillä jokainen ihminen on tulella suolattava. Suola on hyvä, mutta jos suola tulee mauttomaksi, millä sen maustatte? Olkoon teillä suola itsessänne ja pitäkää rauha keskenänne”. (Uusimman raamatunkäännöksen mukaan).

Nyt on huomattava, että kaikkien raamatunkriitikkojen mukaan Markuksen evankeliumi sisältää kaikkein vanhimman traditionsinin. Tässä on selvästi sanottu se tosiasia, että jokaisen ihmisen pitää käydä puhdistuksen tulen läpi ja että Jeesuksen oikeat opetuslapset vapaaehtoisesti käyvät sen läpi jo maallisessa elämässään. Useissa käsikirjotuksissa puhutaankin tässä kohdin *uhrista*, joka on suolalla suolattava. Muuten Jeesuksen sanat madosta ja sammumattomasta tulesta ovat otetut Jesaijan kirjan viimeisestä värsystä, jossa kerrotaan, kuinka ”uuden Jerusalemin asukkaat” menevät ulos ”katselemaan *niiden ihmisten raatoja*, jotka (ihmiset) minua vastaan syntiä tekivät; sillä ei heidän matonsa pidä kuoleman eikä heidän tulensa sammuman, ja heidän pitää kaikelle lihalle kauhistukseksi oleman”. Jos ihmisessä ei olisi mitään muuta kuin ”raato” s. o. fyysinen ruumis ja astralinen, niin tuli hänet kokonaan kuluttaisi loppuun. Nyt sitävastoin hänen kuolematon osansa nousee ”toisen kuoleman” jälkeen ylös aikakautiseen rauhaan ja lepoon. Näin ymmärrettynä saatamme käsittää, miksi vapautu-

neille hengille ei ole mikään kauhistus katsella luonnon armias-
ta puhdistustulta vaan että ainoastaan ”lihan ihminen” kauhis-
tuu nähdessään ”Jumalan tuomion”, nähdessään, että jokainen
rikkomus on maksettava takaisin viimeiseen ropoon asti. Mutta
kun viimeinen ropo on maksettu, silloin myös vangittu pääsee
ulos ”tornista”. (Luuk. 12: 59). – Kuinka kiihkeästi iskettiin
kiinni kaikkiin vertauskuvallisiin lauseisiin, joita voitiin selit-
tää ”ikuista piinaa” koskeviksi, näkyy siitä, että näitä lauseita
perästäpäin lisättiin moneen sellaiseenkin kohtaan, missä niitä
ei alkuaan ollut. Meidän uusin käännöksemme on koettanut
karsia pahimpia lisäyksiä esim. Mark. luku 9 vv. 44 ja 46, v. 45
viimeiset sanat y. m.

V. H. V.

(Tietäjä 1908 Marraskuu N:o 11, ss. 329–337)

